

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Kuttner_Henry-Stastny_konec.pdb

PDB Name: Kuttner Henry - Šťastný konec

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 28.9.2007

Modification Date: 28.9.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Henry Kuttner
Šťastný konec
(ikarie 1995/12)

Toto je konec našeho příběhu:

James Kelvin se ze všech sil soustředil na jednu jedinou myšlenku - na chemika s rudým plnovousem, který mu slíbil milion dolarů. Bylo jen zapotřebí napojit se na jeho mozek a vytvořit spojení. Nedělal to poprvé. Ale tentokrát se mu to muselo za každou cenu podařit, alespoň teď, naposledy. Stiskl tlačítko té věci, kterou dostal od robota, a soustředil se.

A v nekonečné dálce dosáhl spojení.

Ze všech sil se zachytil myšlenkového paprsku.

Paprsek se ho zmocnil...

Rudovous zvedl hlavu, z úst mu vylétl překvapený výkřik a radostně se zašklebil.

"Tak tady jste!" řekl. "Ani jsem vás neslyšel vejít. Hrome! Už čtrnáct dní vás hledám!"

"Prosím vás, řekněte mi," zeptal se Kelvin, "jak se jmenujete?"

"George Bailey. A jak vy se vlastně jmenujete?!"

Ale Kelvin neodpověděl. Vzpomněl si, co mu ten robot ještě říkal, když mu předával tu věcičku, s jejíž pomocí dosáhl myšlenkového spojení pouhým stisknutím knoflíku. Zkusil ho stisknout - a nic se nestalo. Přístroj přestal fungovat. Splnil svůj úkol. Pro něho to znamenalo, že konečně dosáhne zdraví, slávy a bohatství. Ovšem, robot ho na to upozornil. Přístroj byl vytvořen k jednomu určitému účelu. Jakmile jeho

majitel dosáhne toho, co chtěl, přestane fungovat.
Tak Kelvin dostal milion dolarů.
A žil šťastně a spokojeně až do smrti...

Toto je prostředek příběhu:

Když odsunoval záclonu z kanafasu, cosi ho udeřilo do obličeje - asi špatně zavěšené lanko - a shodilo mu z nosu jeho brýle s obroučkami z pravé želvoviny. Jeho nechráněné oči oslnil modrofialový blesk. Na chvíli měl pocit naprosté dezorientace, motala se mu hlava. Ale hned to přešlo.

Když mu věci přestaly tančit před očima, vrátil záclonu na místo a před ním znovu zazářil v plné kráse nápis: HOROSKOPY - ZDE JE UKRYTA VAŠE BUDOUCNOST. A tu uviděl samotného "astrologa".

Ne - to nebylo možné!

"Jste James Kelvin," řekl robot jistým, výrazným hlasem. "Jste novinář. Je vám třicet let, jste svobodný a přijel jste dnes do Los Angeles z Chicaga na radu svého lékaře. Říkám to správně?"

"U všech bohů, jak je tohle vůbec možné," říkal si Kelvin. Narovnal si brýle a snažil se vybavit si jeden článek o podvodnících a šarlatánech, který kdysi sám napsal.

Všichni ti pánové používali nějaký směšně jednoduchý způsob, kterým ohromovali zákazníky.

Robot na něho klidně pohlédl svými očima, složenými z malinkatých destiček.

"Tím, že čtu vaše myšlenky," řekl pedantským tónem, "vidím, že teď je rok 1941. Budu tedy muset změnit své plány. Chtěl jsem se dostat do sedmdesátého roku. Budu vás muset požádat o pomoc."

Kelvin strčil ruce do kapes a zašklebil se.

"Ovšem, peníze," řekl. "Na chvíličku jsem vám dokonce uvěřil. Ale stejně, jak to vlastně děláte? Systém zrcadel? Nebo jako ten takzvaný šachový 'automat'?"

"Žádný trpaslík mě neovládá, a optická iluze také nejsem," ujistil ho robot. "Jsem uměle vytvořená bytost a pocházím z daleké budoucnosti."

"Mě hned tak na každé špek nenachytáte," pronesl líbezně Kelvin. "Já jsem tu chtěl..."

"Ztratil jste svůj zavazadlový lístek," řekl robot. "Nevěděl jste, co dělat, mezitím jste si zaskočil na skleničku a z centra jste přijel autobusem v - přesně v osm třicet pět odpoledne."

"Nechte už toho čtení myšlenek," požádal ho Kelvin. "A nevykládejte mi, že s tou vaší vizází to tu vedete kdovíjak dlouho. Už dávno byste měl policajty na krku. Pokud -he- jste skutečně robot!"

"Tady to vedu přibližně pět minut," řekl robot "Můj předchůdce leží tamhle v rohu a je v bezvědomí. To, že jste sem přišel, byla čirá náhoda." Odmlčel se a Kelvina napadlo, že si ověřuje, zda ta jeho sesumírovaná historka působí dost věrohodně.

Bylo to všechno nějaké divné: Kelvinovi totiž vůbec nepřípadalo, že před ním stojí namaskovaný člověk. Kdyby roboti existovali, uvěřil by, že před ním stojí pravý exemplář robota. A jelikož to nebylo možné, byl zvědav, jaký trik to vlastně je.

"Já jsem se sem dostal taky náhodou," poučil ho robot. "A když už se stalo, budu si muset něco opravit. Potřebuji některé důležité součástky. A jak čtu ve vašich myšlenkách, budu se muset přizpůsobit vašemu systému výměny zboží za zboží. Jednoduše řečeno, potřebuji vaše peníze, anebo zlato nebo stříbro. A tak jsem se stal na nějakou dobu astrologem."

"Jistě, jistě," přikývl Kelvin. "A co takhle někoho prostě oloupit? Někoho picnete svou dlaní do hlavy - a je to!"

"To by ke mně přilákalo pozornost. Já potřebuji především udržet všechno v tajnosti. Vlastně jsem..." zarazil se, aby našel v Kelvinově mozku správný výraz, "... na útěku. V mé době je cestování časem přísně zakázáno, dokonce i náhodné. Cestovat se dá jedině na vládní povolení."

Tady něco nehraje, pomyslel si Kelvin, ale nemohl přijít na to, co. Zpřímá pohlédl na robota. Vypadal nějak nepřesvědčivě.

"Jaké důkazy ještě potřebujete?" zeptal se ten tvor. "Od chvíle, kdy jste vstoupil, vám čtu myšlenky, nemám pravdu? Na zlomek vteřiny jsem je vytáhl, a pak jsem vám je vrátil. Určitě jste pocítil chvilkovou ztrátu paměti."

"Tak takhle to bylo," řekl Kelvin. Začal opatrně couvat. "No, myslím, že už půjdu."

"Počkejte," přikázal robot. "Vidím, že mi přestáváte věřit. Ted' už litujete, že jste se zmínil o loupeži. Bojíte se, že bych vás mohl poslechnout. Když dovolíte, uklidním vás. Mohl bych vás skutečně oloupit a potom zabít, abych si zajistil bezpečnost. Jenže zabít člověka mám zakázáno. Proto vám místo toho navrhu využít principu výměny. Za poměrně malé množství zlata vám mohu nabídnout dosti cennou věcičku. Moment." Robotova tvář se porozhlédla po místnosti a na chvílku jeho pohled utkvěl na Kelvinovi.

"Horoskop," řekl, "má lidem předpovědět zdraví, slávu a velké bohatství. Astrologie však do mého oboru působnosti nespadá. Já vám mohu pouze napomoci v tom, abyste pomocí logické vědecké metody dosáhl téhož cíle."

"Hm-m," řekl Kelvin s nedůvěrou.. "Kolik? A proč jste tu metodu nepoužil vy sám?"

"Mé mety jsou zcela jiné," řekl záhadně robot. "Vezměte si tohle." V jeho hrudi se s lehkým cinknutím otevřel jeden panel. Z otvoru vytáhl robot malou plochou krabičku a podal ji Kelvinovi. Kelvin uchopil chladný kov.

"Opatrně. Nestiskněte ten knoflík, dokud..."

Ale Kelvin ho už stiskl.

Jel v jakémisi obrazném voze a řízení se mu vymklo zpod kontroly. Cítil, že v jeho hlavě je kdosi cizí. Řítil se kupředu s pocity schizofrenie a jeho ruka na řídicí páce se ne a ne pohnout. Jakoby přestal ovládat volant.

Někdo jiný řídil za něj!

Nebyl to tak docela člověk. Alespoň ne podle Kelvinových měřítek. Rozhodně však byl schopnější než sám Kelvin: alespoň neeuklidovskou geometrii zvládl od útlého věku v celé její složitosti.

A jeho mozek si vjemy složil do jakéhosi jazyka, jazyka, kterému se žádný jiný nemohl rovnat. Částečně byl vizuální a částečně založený na mluveném slově, ale byly v něm také prvky čichové a chuťové a pak ještě cosi, co bylo Kelvinovi naprosto cizí. Byl to úplný chaos.

V hlavě mu zněly útržky vět jako:

" - velkých Ještěrek je příliš - je to stejný tvar jako Kallistu až na oči - brzy volno - nejlépe, galaktické - v té sluneční soustavě stísněně -"

Ale tohle byl jen obecný význam: ve skutečnosti to bylo mnohem podrobnější a mnohem cizejší. Naštěstí zapracoval obranný reflex, téměř okamžitě Kelvin tlačítko pustil a stal nyní jako ztuhlý a chvěl se po celém těle.

Byl ted' pořádně vystrašený.

"Neměl jste zapojit kontakt, dokud jsem vám nedal instrukce," řekl robot. "Ted' to bude nebezpečné. Počkejte." Jeho oko změnilo barvu. "Ano... tady je to... Tharn, ano. Vyhýbejte se Tharnovi, hrozí vám od něho nebezpečí."

"Já to nechci," řekl rychle Kelvin. "Tady si to vemte zpátky."

"Pak byste proti Tharnovi byl bezmocný. Jen si to nechte. Já vám slibuji, že tahle věc vám přinese zdraví, slávu a blahobyt. Rozhodně spíše než... horoskop."

"Ne děkuji. Nevím, jak tu věcičku ovládáte... možná ultrazvukem, ale..."

"Počkejte," řekl robot. "Když jste stiskl ten knoflík, ocitl jste se ve vědomí někoho, kdo žije v daleké budoucnosti. Vytvořil jste časový kanál. A ten můžete vytvořit kdykoli stisknutím tohoto knoflíku."

"Bože všemohoucí," zašeptal Kelvin. Ještě byl trochu zpocený.

"Uvažte všechny ty výhody. Představte si, jaké by to bylo pro troglodyta dostat se do vašeho mozku. Dosáhl by čehokoli, co by si zamlouval."

Musím přece najít nějaký protiargument, kterým bych toho robota uzemnil, říkal si Kelvin. Jako když Luther bojoval s ďáblem. Hlava mu třesla, asi vypil víc, než je zdravo. Řekl ale jen: "Jak by se mohl troglodyt usadit v mé hlavě? Moje znalosti by přece se svým omezeným vědomím nedovedl uplatnit."

"Už vás někdy napadly podivné a zdánlivě nelogické myšlenky? Jakési vnitřní nutkání myslet na to a ono, vypočítat to a to, zabývat se právě tím problémem? Ten člověk v budoucnosti, na kterého je můj přístroj nařízen, neví, že mezi vámi existuje spojení. Ale může náhle pocítit jakési vnitřní nutkání. Vám postačí soustředit se na váš problém a stisknout knoflík. Váš popud ho přiměje - z jeho hlediska bez jakékoli

příčiny - aby se tím problémem zabýval a vyřešil jej. A vy budete číst v jeho mozku. Brzy přijdete na to, jak to funguje. To všechno má samozřejmě i určitá omezení, ale ta také poznáte. A přístroj vám nakonec přinese zdraví, slávu a blahobyt."

"Kdyby tak skutečně fungoval, mohl by mi přinést cokoli. Doslova cokoli! Proto ho nekupuji."

"Řekl jsem, že tu jsou určité meze. Jakmile dosáhnete zdraví, slávy a blahobytu, přestane přístroj fungovat. O to jsem se postaral. Ale zatím se můžete napojit na mozek superinteligentní bytosti v budoucnosti a tím vyřešit své problémy. Hlavně se na ně musíte soustředit, dříve než stisknete knoflík. Jinak se vám dostane na stopu Tharn. A nejen on..."

"Tharn? Co to..."

"Je to android," řekl robot a hleděl přitom do prázdna. "Umělý člověk... Ale nyní se zabýváme svým vlastním problémem. Potřebuji menší množství zlata."

"Tak v tom to vězí," řekl Kelvin a pocítil zvláštní úlevu. "Ale já žádné nemám."

"Vaše hodinky."

Kelvin otočil rukou tak, aby byly vidět. "Ne, ne. Ty mě stály mnoho peněz."

"Já potřebuju jen ten povrch ze zlata," řekl robot a z jeho oka vyšlehl červený paprsek. "Děkuji vám." Ted' byly hodinky jen z kovu.

"Moment!" zvolal Kelvin.

"Když vytvoříte spojení, budete zdravý, slavný a bohatý," řekl robot rychle. "Budete tak šťastný, jak jen člověk této doby může být. Tohle vyřeší všechny vaše problémy - včetně Tharna. Počkejte tu na okamžik." Robot couvl o krok a zmizel za orientálním závěsem.

Nastalo ticho.

Kelvin přenesl pohled ze svých hodinek na záhadný předmět ve své dlani. Měřil asi dvakrát dva palce, byl silný jako dámská kabelka a po jeho straně byl knoflík.

Strčil tu věc do kapsy a vykročil kupředu. Nahlédl za závěs, ale nic neviděl. Jen ve zdi bylo vidět vyřezaný otvor. Robot zřejmě vzal do zaječích. Kelvin vkročil do otvoru a vyšel na denní světlo. Kolem bylo slyšet hluk a rej v zábavním parku a před ním se černal Pacifik.

Vrátil se znovu do obchůdku a rozhlédl se. V rohu ležel v bezvědomí muž v kouzelnickém rouše. Podle jeho dechu si Kelvin domyslel, že muž je opilý.

Pro všechny svaté, co já budu dělat, pomyslel si Kelvin. Najednou se přistihl, že myslí na někoho - nebo na něco - jménem Tharn, že myslí na androida.

Astrologie... časový kanál... NE! Obrnil se nevírou, aby se z toho nezbláznil. Skutečný robot přece nemohl existovat. To dobře věděl. Často to už slyšel - byl přece reportér!

Zatoužil po společnosti, a tak se vmísil do davu. Plochá krabička ho páčila v kapse. Vzpomněl si na opálený kov svých hodinek. Hlavou mu bleskla vzpomínka na to, jak mu robot na zlomek vteřiny odňal jeho myšlenky a hned je zas vrátil.

Z Chicaga odjel kvůli té zatracené chronické rýmě. Normální rýmě. Žádnou schizofrenií netrpěl, halucinace neměl a tajemné hlasy také neslyšel. Ale ta věc určitě nebyla žádný robot. V tom něco muselo být.

Zdraví, sláva a blahobyt. A co když -

THARN!

Myšlenka mu přímo zaburácela v hlavě.

Napadlo ho: chovám se jako šílenec!

Ale jakýsi tichý hlas jednotvárně opakoval: Tharn - Tharn - Tharn - Tharn -

A jiný hlas se toto opakování snažil přerušit a ukoľbat Kelvina do pocitu bezpečí: "Jsem James Noel Kelvin. Pracuji jako reportér, je mi třicet let, jsem svobodný, dnes jsem přijel do Los Angeles a ztratil jsem svůj zavazadlový lístek - a budu muset sehnat nějaké pití a nějaký slušný hotel. Aspoň že to podnebí mě té rýmy skoro zbavilo."

Tharn, znovu mu našeptalo zrádné podvědomí. Tharn, Tharn.

Tharn.

Zapadl do nejbližší hospody a objednal si pití. Sáh do kapsy pro mince a nahmatl plochou krabičku. A okamžitě pocítil na rameni lehký dotyk.

Ohlédl se. A uviděl ruku se sedmi pavoučími prsty, bez nehtů a bez chloupků, bílou jako mramor. Kelvin pocítil zoufalou touhu dostat se co nejdále od toho, kdo mohl mít tak odpuzující ruku. Bylo to pro něho životně důležité, ale jak to provést? Soustředil se na tuto jedinou myšlenku a matně si byl vědom, že tiskne tu věc v kapse, jako by ho mohlo zachránit. Jedno však věděl: musím pryč odtud.

Cizí myšlenky kohosi v budoucnosti ho zavalily jako rozbouraná řeka. Takový problém mohla taková bytost se svými vědomostmi a schopnosti vyřešit v okamžiku a přitom se jí mohlo zdát, že jde jen o okamžitý nápad.

Kelvinovi byly rázem jasné tři metody transportace. Dvě hned zavrhl: metodisky budou teprve vynalezeny a k "vývtce" potřeboval smyslovou přílbu, kterou neměl. Ale třetí způsob -

Už se z jeho vědomí skoro vytratil! A přitom stále cítil tu ruku na svém rameni. Zachytil se posledního zlomku těch nových myšlenek a přiměl mozek a svaly k té podivné činnosti, tak, jak to viděl u člověka z budoucnosti.

A už byl venku, ovíval ho chladný noční vítr a zjistil, že sedí na zemi.

Chodce muž sedící na zemi ani moc neudivil. Jen jedna žena si ho všimla, ale nepovažovala za slušné na něco se ho vyptávat. Odešla pryč, aniž by ho oslovila.

Kelvin vstal se smíchem ve stavu mírné hysterie. "Teleportace!" řekl. "Jak jsem to dokázal? Už si nevzpomínám... Člověk si to těžko dodatečně vybaví. Budu si muset zase pořídit zápisník."

A potom - "Ale co Tharn?"

Vyděšeně se rozhlédl. Kolem se nic nehýbalo, ale teprve za půl hodiny se jakžtakž uklidnil. Šel po bulváru a rozhlížel se na všechny strany. Tharn se však neobjevoval.

Občas strčil ruku do kapsy a dotkl se chladného kovu. Zdraví, slávu a bohatství. No, třeba by mohl... Ale knoflík nestiskl. Na to byla vzpomínka na tu cizí, šokující přítomnost příliš čerstvá. To vědomí z budoucnosti mělo příliš velkou sílu.

Ovšem, použije tu věčičku. Ale žádný spěch. Nejdříve si to musí probrat.

Poslední pochyby ho opustily.

Dobrá nálada se ale vytratila už příští den, když se Tharn znovu objevil. Lístky od zavazadel sice Kelvin nenašel, ale těch dvě stě babek, co měl v náprsní kapse v portmonce, mu stačilo. Najal si pokoj v průměrném hotýlku - platil předem - a začal se zajímat o svou "zlatou slíпку" z budoucnosti. Prozatím se ale rozhodl žít normálně, dokud na to nepřijde. Zkusil už navázat kontakty s redakcemi několika místních novin, ale to šlo dost pomalu. Tu noc, kdy se nezvaný host objevil, byl Kelvin ve svém hotelovém pokoji. Byl to samozřejmě Tharn.

Na hlavě měl veliký bílý turban, aspoň dvakrát tak velký než samotná hlava. Měl černý knírek ohnutý dolů a navoskovaný, skoro podle způsobu starých mandarínů. Kelvin ucítil i v zrcadle v koupelně jeho naléhavý pohled.

Kelvin se právě holil před zrcadlem. Chvilku mu trvalo, než si uvědomil Tharnovu přítomnost, takže mu připadalo, že mu najednou narostl knírek. Nahmatl si horní ret, ale ten byl bez jediného chloupku. Ale to se už Tharn přiblížil k zrcadlu a Kelvin uviděl jeho navoskované vlasy.

Kelvin nebyl schopen jediné myšlenky. Začal rychle couvat. Nedošel daleko, zezadu narazil o okraj vany a zastavil se. Když se znovu podíval do zrcadla, odrážela se v něm už jen jeho vlastní tvář. Jenže po několika okamžicích se z mléčné mlhy znovu vynořily navoskované vousky a bílý turban.

Zakryl si oči dlaní a odvrátil pohled. Počítal do patnácti, pak opatrně roztáhl prsty a podíval se. Dlaň tiskl k hornímu rtu a zoufale se snažil najít zárodek kníru. V zrcadle uviděl sám sebe, bez knírku a s brýlemi.

Na kratičký okamžik ruku odtáhl, podíval se do zrcadla a honem si zase zakryl oči, aby se Tharn nestačil znovu objevit.

Stále se zakrytým obličejem vešel do ložnice a vytáhl z kapsy v kabátu tu plochou krabičku. Ale knoflík, který měl spojit dvě živé bytosti ve dvou vzdálených dobách, nestiskl. Uvědomil si, že si ho ani nepřeje stisknout. Toho vstupu do tak cizího mozku se bál ještě víc než věci příštích.

Stál u psacího stolu a skrz polorozevřené prsty se na něj dívalo jedno oko. Mělo vydělený výraz za čočkou jeho brýlí, ale bylo to jeho vlastní oko. Odvážil se odtáhnout celou ruku...

V tomhle zrcadle bylo Tharna vidět lépe. Kéž by nebylo, pomyslel si Kelvin. Tharn měl na sobě bílé holinky z jakési blyštivé hmoty. Kromě nich a turbanu měl na sobě jen jakousi bederní roušku ze stejné

blyštivého materiálu. Tharn byl velmi štíhlý, ale na to, aby pronikl do cizího pokoje, byl čilý ažaž. Jeho kůže byla bělejší než turban a na rukou měl po sedmi prstech.

Kelvin se prudce odvrátil, ale Tharn si dovedl poradit. Jeho postava se teď odrážela v tmavém okně. Kelvin si mimoděk všiml, že jeho nohy vypadají "přirozeněji" než ruce. A v okně se nyní objevila úplně cizí tvář.

Kelvin našel kout, kde na obraz neviděl, schoulil se v něm a zakryl si obličej. Krabičku držel stále v ruce. No prosím, pomyslel si hoře. K čemu mi tahle hračka bude, když na mě vždycky poštvě Tharna? Ted' už jen doufám, že jsem se zbláznil. Pokud nemám prožít celý život s dlaněmi na očích, musí se teď něco stát. Nejhorší na tom všem však byl pocit, že Tharna už někde viděl.

Podíval se škvírou mezi prsty a viděl, jak Tharn zvedá jakousi válcovitou trubičku a míří jí na něho jako zbraní.

A tehdy se rozhodl. Musí něco udělat, a to rychle. Soustředil se tedy na jedinou myšlenku - chci pryč odtud - a stiskl knoflík na té krabičce.

A hned si vzpomněl na metodu teleportace, která se mu předtím vytratila z paměti. Vnímal však i jiné věci, jejichž smysl nechápal. Byly tu vůně - někdo myslel stále intenzivněji na - nedovedl to vyjádřit. Měl jen pocit jakéhosi myšlenkového obrazu, který neměl hlavu ani patu. Kdosi jménem Tři miliony a Devadesát Růžových složil novou amorfni skladbu. A měl pocit, jako když olizuje čtyřiadvacetidolarovou známku a lepí ji na pohlednici.

Ale ze všeho nejdůležitější bylo, že ten člověk z budoucnosti pomyslí - ucítí nutkání pomyslet - na teleportační metodu. A Kelvin ji po návratu do vlastního vědomí okamžitě použil.

A padal.

Pocítil prudký náraz do ledové vody. Jeho prsty jakýmsi zázrakem stále držely krabičku. Na nočním nebi zářily hvězdy a nad mořem svítila lehká fosforeskující vrstva. Pak začal vdechovat chladnou mlhu.

Kelvin se nikdy nenaučil plavat.

Když už šel naposledy ke dnu, zachytil se s výkřikem posledního stébla, které mu zbývalo. Znovu stiskl knoflík. Ani se nepotřeboval soustředit, na něco jiného nebyl s to vůbec pomyslet.

Myšlenkový chaos, fantastické představy - a odpověď.

Bylo třeba se soustředit, a na to neměl už moc času. Tvář mu omývaly bublinky, které cítil, ale v té hrozně slané vodě vůbec neviděl. Ale teď znal vhodnou metodu a věděl, jak jí použít. Pečlivě probral celý postup, který vyčetl z vědomí existujícího v daleké budoucnosti. Z jeho mozku se uvolnilo záření - to byl asi nejpřesnější název té věci - a začalo působit na jeho dýchací orgány. Jeho krvinky se přizpůsobily

...

Ted' dýchal vodu. Ten svíravý pocit zmizel.

Ale Kelvin věděl, že v tomto stavu se nemůže udržet po příliš dlouhou dobu. V tomhle mu pomůže teleportace. Určitě si vzpomene, jak se to dělá, vždyť k útěku před Tharnem ji použil sotva před několika minutami!

Ale nevzpomněl si. Metoda se mu úplně vykouřila z hlavy. Nezbyvalo mu než znovu stisknout knoflík, což s odporem provedl.

Stál celý zmáčený na neznámé ulici. Nevěděl, kde se nalézá, ale rozhodně to bylo v jeho vlastní době a na jeho vlastní planetě. I teleportace měla naštěstí svá omezení. Vál studený vítr. Kelvin stál uprostřed kaluže, která se rychle zvětšovala. Rozhlédl se kolem.

Na jednom domě zahlédl šipku udávající směr k tureckým lázním. Vydal se tedy tím směrem. Hlavou mu vířily neveselé myšlenky. Nebyl nikde jinde než v New Orleansu. A tak se v New Orleansu opil.

Myšlenky mu vířily pořád dokola, a pořádná whisky ho uklidňovala. Musí nad sebou znovu získat kontrolu. Dostala se mu do rukou skoro zázračná moc, a on ji teď musí správně použít, než se zase něco stane. Tharn...

Seděl v hotelovém pokoji a popíjel whisky. Musí se na to logicky.

A kýchl.

To nejobtížnější bylo zřejmě v tom, že s tím člověkem z budoucnosti měl tak málo společného. A kromě toho se mu podařilo navázat spojení jen ve chvílích osobního ohrožení. Jako kdyby měl přístup do Alexandrijské knihovny na pět sekund denně. Za pět sekund si člověk ani neuspořádá myšlenky...

Zdraví, sláva a blahobyt. Znovu kýchl. Ten robot ho tahal za nos. Ted' měl už zdraví v tahu. Ale co ten robot s tím měl vlastně společného? Řekl mu, že se do jeho doby dostal z budoucnosti, jenže roboti bývají pěkně prohaní. Na to se musí logicky!

V budoucnosti zřejmě žily bytosti jako z nějakých fantastických příběhů: androidi, roboti, takzvaní lidé, jejichž vědomí mu připadalo strašně cizí... Hepčí. Ještě jednou.

Robot mu řekl, že přístroj přestane fungovat, až bude on, Kelvin, zdravý a slavný a bohatý. To mu moc nálady nepřidalo. Co když toho všeho dosáhne, skříňka bude k ničemu, a pak se Tharn zase objeví? Ale ne. Na to se musí ještě napít.

Ve střízlivém stavu by se z těch myšlenek snad pomátl, i když věděl, že všechny ty vědecké zázraky skutečně existují. Hepčí!

Základním problémem bylo použít krabičku takovým způsobem, aby se člověk přitom neutopil aby ho neohrožoval ten fousatý android se sedmi prsty a s tou jeho hůlkovitou zbraní. Musí na to přijít.

Jenže to vědomí bylo hrůzné.

A Kelvin si ve svém opojení náhle uvědomil, že s tím podivným budoucím světem skoro splývá.

Nevnímal ho do všech detailů, ale to hlavní mu bylo známo. Věděl, že je to dobrý svět, svět a doba daleko lepší, než je jeho vlastní. Kdyby byl on tím člověkem, který v něm žije, bylo by všechno v pořádku.

Na to se musí logicky.

Za okny blikala pouliční světla. Mezi nimi probleskovaly zářivky neonů. Bylo to nějak nezvyklé, ale Kelvin sám se také cítil nějak divně. Začal se smát, jenže musel znovu kýchnout.

Všechno, co chci, říkal si, je zdraví, sláva a blahobyt. Pak budu žít šťastně až do smrti a nebudu se muset o nic starat. Pak tu kouzelnou skříňku nebudu potřebovat. Všechno dobře dopadne.

Vzal krabičku do ruky a prohlížel si ji. Zkusil ji otevřít, ale nešlo to. Prstem zavadil o knoflík.

Jak bych mohl... pomyslel si a maličko zesílil tlak.

Ted', když byl opilý, nebyl ten pocit cizoty tak velký. Člověk z budoucnosti se jmenoval Quarra Vee.

Zvláštní, že na to nikdy dříve nepomyslel, ale jak často pomyslí člověk na své vlastní jméno? Quarra Vee hrál jakousi hru podobající se vzdáleně šachu, ale jeho protivník se nacházel na jedné planetě soustavy Síría a hrací kameny mu nic neříkaly. Mozkem Quarra Vee se míhaly složité časoprostorové gambity a Kelvin jim naslouchal. Pak Kelvin přednesl svůj problém, přiměl Quarru Vee, aby se nad tím zamyslel, a potom...

Všechno to bylo popletené. Ve skutečnosti měl Kelvin totiž dva problémy. Za prvé - jak vyléčit rýmu. A za druhé - jak dosáhnout zdraví, slávy a bohatství ve světě, který musel pro Quarru Vee být prehistorií.

Pro Quarru Vee to však byl docela nepatrný problém. Vyřešil jej a pak se vrátil zpět ke své hře se Síríem.

Kelvin byl zpátky v hotelovém pokoji v New Orleansu.

Kdyby nebyl tak opilý, nikdy by se nebyl k něčemu takovému odvážil. Musel k tomu naladit mozek na mozek kohosi ve dvacátém století, jehož vlnová délka byla právě taková, jakou potřeboval. Charakter takové vlnové délky mohla ovlivnit celá řada faktorů - zkušenost, možnosti, postavení, znalosti, představivost, poctivost - ale po pečlivém zkoumání nakonec mezi téměř stejnými třemi mozky vybral ten pravý. Ten jeden vedl o tři desetinná místa. Kelvin, opilý jak zákon káže, se zachytil myšlenkového paprsku, uskutečnil proces teleportace, a paprsek ho přenesl přes celou Ameriku do skvěle vybavené laboratoře, v níž seděl jakýsi muž a četl si.

Muž byl holohlavý a měl rudý zježený plnovous. Když se Kelvin pohnul a o cosi zavadil, prudce vzhlédl.

"Moment!" vyrazil. "Jak jste sem dostal?"

"Zeptejte se Quarra Vee," řekl Kelvin.

"Koho? Cože?" Muž položil knihu.

Kelvinovi se zdálo, že se mu nově nabyté vědomosti vytrácejí z paměti. Na okamžik stiskl knoflík, aby se znovu na všechno upamatoval. Tentokrát to ani nebylo tak nepříjemné. Začínal už trochu chápat, jaký může svět Quarry Vee asi být. A ten svět se mu zamlouval. I když věděl, že na to všechno také zapomene.

"Mám pro vás vylepšení Woodwardovy proteinové analogie," řekl muži s rudým plnovousem. "Stačí na

to jednoduchá syntéza."

"Kdo u čerta jste?"

"Říkejte mi Jim," řekl prostě Kelvin. "Buďte zticha a poslouchajte." Začal mu to vysvětlovat, jako malému a hloupému dítěti. Přitom ten člověk byl jedním z nejpřednějších amerických chemiků. "Proteiny se skládají z aminokyselin. Existuje přibližně třiatřicet aminokyselin."

"Neexistuje."

"Existuje. Jejich molekuly lze sestavit na mnoho způsobů. Tak získáme téměř nekonečné množství proteinů. A všechno živé je vlastně určitou formou proteinu. Absolutní syntéza v sobě zahrnuje aminokyselinový řetězec příliš dlouhý na to, aby se dala rozeznat proteinová molekula. V tom je ta potíž." Muž s plnovousem byl velice zaujat. "Fisher jich sestavil do řetězce osmnáct," řekl. "Anderhalden se dostal k devatenácti, a ovšem Woodward vytvořil deset tisíc jednotek dlouhé řetězce. Ale co se týče testů..."

"Kompletní proteinová molekula sestává z kompletních sad sekvencí. Jenže když testujete jen jednu nebo dvě části analogie, nemůžete vědět, jaké jsou ty ostatní. Okamžik." Kelvin znovu stiskl knoflík. "Už vím. Nu, ze syntetizovaného proteinu můžete udělat skoro všechno. Hedvábí, vlnu, vlasy - ale to hlavní," řekl a kýchl, "je samozřejmě lék proti rýmě."

"Tak podívejte se," řekl muž s plnovousem.

"Některé z virů jsou aminokyselinovými řetězci, že? Tak potom změňte jejich strukturu. A budou bezmocné. A bakterie také. A syntetizujte antibiotika."

"To bych rád. Ale pane...!"

"Říkejte mi Jim."

"Ano. Jenže tohle je už stará písnička."

"Vezměte si tužku," řekl Kelvin. "Teď budete mít pevná fakta a vzorce. Syntetizace a testování se provádí takto..."

Pečlivě a podrobně mu všechno vysvětlil. Pouze dvakrát si musel vypomoci krabičkou. Když skončil, vousáč položil tužku a zíral do prázdna.

"To je neuvěřitelné," řekl. "Kdyby to fungovalo."

"Já chci zdraví, slávu a bohatství," řekl Kelvin úpěnlivě. "Bude to fungovat."

"No ano, ale člověče zlatá-"

Ale Kelvin se nedal. Naštěstí objevil díky svému mozkovému testu člověka poctivého, který také dokáže využít příležitosti. Proto nakonec chemik slíbil podepsat s Kelvinem partnerskou smlouvu. Obchodní možnosti využití nového procesu byly nedožímé. Dupontové a General Motors by za něj daly pěkný balík.

"Já chci hodně peněz. Chci bohatství."

"Získáte milion dolarů," řekl vousáč trpělivě.

"Tak mi dejte stvrzenku. Chci to mít černé na bílém. Pokud mi nechcete dát ten milion hned."

Chemik se zamračil a zavrtěl hlavou. "To nemohu. Musím provést testy, zahájit jednání - ale nebojte se. Váš objev cenu milionu má. Budete slavný, stejně jako já."

"A zdravý?"

"Brzy už nebudou existovat žádné nemoci," pronesl tiše chemik. "To je skutečný zázrak."

"Tak to napište," požadoval Kelvin.

"Tak dobrá. Smlouvu můžeme podepsat zítra. Tohle prozatím postačí. Je mi jasné, že skutečnou zásluhu máte vy."

"Musí to být napsané inkoustem. Tužkou to nestačí."

"Tak moment," vousáč se zvedl a šel pro pero. Kelvin si prohlížel laboratoř a zářil.

Tham se zmaterializoval tři stopy od něj. Držel v ruce úzkou trubičku. Zvedl ji.

Kelvin se okamžitě napojil na časový kanál. Pak udělal na Tharna dlouhý nos a teleportoval se hodně daleko.

Octl se v obilném poli. Jenže nedestilované obilí Kelvina nezajímalo. Zkusil to znovu. Tentokrát se dostal do Seattlu.

A tím začala hra na schovávanou, která trvala dva týdny.

Necítil se právě nejlépe.

Měl strašlivou kocovinu, v kapse dva centy, a nehorázný hotelový účet. Jeho nervy byly neustálým útekem před Tharnem pomocí teleportace tak zničené, že před úplným zhroutením ho chránila už jen whisky. A ani ta už skoro nepomáhala. Účinek nápoje se vytratil a on si připadal jako po smrti.

Kelvin zamžoural a zoufale zasténal. Sundal si brýle a čistil je, ale to nepomáhalo.

Jaký byl pitomec. Vždyť ani nevěděl, jak se ten chemik jmenuje.

Zdraví, sláva a bohatství na něj čekaly doslova za rohem, ale za jakým rohem? Jednoho dne pravděpodobně zjistí, že objev o nové proteinové syntéze byl publikován, jenže kdy to bude? A co bude mezitím s Tharnem?

A ten chemik ho také nemohl najít. Kelvina znal jen jako "Jima". Tehdy se mu to zdálo jako dobrý nápad, ale teď už ne.

Kelvin vytáhl krabičku a zíral na ni zarudlýma očima. Quarra Vee, co? Ted' ho začínal mít docela rád. Jenže nejspíše po půlhodině zapomněl všechno, co se od něho dozvěděl.

Tharn se objevil několik stop před ním. Tentokrát stiskl Kelvin knoflík téměř okamžitě.

A znovu teleportace. Seděl teď uprostřed pouště. Kolem byly jen kaktusy a drobné keřky. V dáli bylo vidět horský masiv.

Tharn tu však nebyl.

Kelvina přepadla žízeň. Co kdyby ta věc teď najednou přestala fungovat? Ne, takhle to už dál nešlo.

Dozrálo v něm rozhodnutí, nad kterým už týden rozvažoval. Měl chuť praštit se do hlavy. Vždyť je to tak prosté!

Jak to, že na to nepřišel už od začátku?

Soustředil se na problém: Jak se můžu zbavit Tharna? Stiskl knoflík...

O chvíli později znal odpověď. Bude to opravdu jednoduché. Tísňivý pocit náhle zmizel. Pociťoval nový občerstvující příval myšlenek. Všechno mu bylo jasné.

Čekal na Tharna.

Nemusel čekat dlouho. Rozvlnil se vzduch a před ním se objevila bledá postava s turbanem na hlavě.

A trubička na něho mířila.

Kelvin nechtěl riskovat. Znovu předložil svůj problém, stiskl knoflík a přesvědčil se, že tato metoda je ta pravá. Bylo třeba jenom myslet velice speciálním a zvláštním způsobem - tak, jak mu to Quarra Vee naznačil.

Tharn couvl. Ústa pod knírkem se rozevřela a z nich se vydral výkřik: "Ne! Počkej! Chtěl jsem tě jen -"

Kelvin se soustředil silněji. Cítil, jak myšlenková energie zaplavuje androida.

Tharn zablekotal: "Zkoušel jsem - nedal jsi - mi - možnost -!"

A pak ležel Tharn na žhavém písku bez hnutí, s pohledem upřeným vzhůru. Sedmiprstá ruka se zachvěla a zklidnila. Umělý život, který byl duší androida, zmizel. A už se nikdy nevrátí.

Kelvin se odvrátil a zhluboka si oddechl. Ted' byl v bezpečí, zapudil z hlavy všechny myšlenky kromě jediné, všechny problémy kromě jediného: Jak najít muže s rudým plnovousem?

Toto je začátek našeho příběhu:

Quarra Vee seděl na stroji času se svým androidem Tharnem a kontroloval, jestli je všechno v pořádku.

"Jak vypadám?" zeptal se.

"Ujde to," řekl Tharn. "V té době, do které odjíždíš, tě nikdo podezřívát nebude. To vybavení jsme vyrobili poměrně rychle."

"Ano - rychle. Ty šaty - dost se podobají lněným a vlněným. Hodinky, peníze - v pořádku. Stejně je to zvláštní - hodinky! Zkus si představit lidi, kteří potřebují k určení času stroje!"

"Nezapomeň na brýle," řekl Tharn.

Quarra Vee si je nasadil. "Hm-m. Ale já si myslím ..."

"Bude to bezpečnější. Látky obsažené v čočkách tě ochrání proti myšlenkovému záření. Nesundávej si je, ten robot ti může vyvést něco moc nepěkného."

"Raději by neměl," řekl Quarra Vee. "Ten zatracenej, věčně nespokojenej robot! Co si vlastně myslí?"

Vždycky si na něco stěžoval, ale aspoň znal své místo. Neměl jsem ho vůbec nechat vyrobiť. Nechci vědět, co v tom poloprehistorickém světě natropí, když ho nechytíme a nepřivedeme domů."

"Ted' je támhle, v tom astrologickém obchůdku," řekl Tharn a sestoupil se stroje. "Zrovna přišel. Budeš ho muset překvapit a chytit. A dej si pozor! Ten robot ti může něco provést: nesmíš mu dát k tomu příležitost. Nevím, které schopnosti si vypěstoval sám, ale vím, že už je přímo expertem na hypnózu a na vymazávání paměti. Nebudeš-li dost opatrný, vymaže ti úplně paměť a nahradí ji umělou pamětí, kterou vytvořil. Nech si na sobě ty brýle. A kdyby se ti něco stalo, uzdravím tě rehabilitačním paprskem.

Dobře?" A vytáhl malý podlouhlý projektor tvaru trubičky.

Quarra Vee přikývl: "Neboj se. Než se naděješ, jsem zpátky. Domluvil jsem se s tím Sírianem, že dnes večer partii dohrajeme."

Nikdy ji však nedohrál.

Quarra Vee sestoupil se stroje času a loudal se po chodníku k obchůdku. Cítil se strašně nepohodlně v těch hrubých a tuhých šatech. Trochu se zavrtěl. Stál už před obchodem a prohlížel si namalovaný nápis. Když odsunoval záclonu z kanafasu, cosi ho udeřilo do obličeje - asi špatně zavěšené lanko - a shodilo mu z nosu jeho brýle s obroučky z pravé želvoviny. Jeho nechráněné oči oslnil modrofialový blesk. Na chvíli měl pocit naprosté dezorientace, motala se mu hlava. Ale hned to přešlo.

"Jste James Kelvin," řekl robot.

přeložil Jan Pavlík

ilustroval Ivo Spasou